

COVID-19.

Den objudna coronadikten
kommer med överraskningens virusvingar.
De flyger omkring,
som vilda fåglar i en ring av oförsonlighet.

De sluter sig samman,
som mörka råttor i en källare av glas;
ingen kan besöka deras förråd
utan att beröras.
Där inne i de mest hemliga rum
har vi inte tillträde.
Inte heller en anständig människa
har företräde.

Men alla är tydligen bjudna;
både hög och låg,
både kreti och pleti,
och så de där åldringarna
som ingen vill kännas vid:
alla svaga kärl, som bryts ner i tyst bris
och sjunker – osynligt.

Som om det här vore något att bry sig om,
när vi sitter i karantän
och stirrar på våra älskade barn
med öppen mun och försummad blick.

Det är inte lätt att vara närvarande,
ej heller som medlem i den utvalda föreningen
av immunitet, humanitet och ansvarskänsla.

Någon myndighet har ännu inte kramat om mig.
Generaldirektörerna springer omkring
i dolda korridorer,
för att tala oss tillrätta bakom glas och plast.

Någon där uppe tycker inte om oss
när vi glori in i oss själva,

som upphängda offer i en medicinsk rit.
Korsfästa i en boning av stål och betong,
omgärdade med restriktioner
just inkomna från en ny vetenskap.

Vi sitter här som objudna gäster.
Någon faller en tår över svettig hud.

Ändå - här inne är det lugnt.
Ingen rör sig.
Ingen kommer och går.
Knappast någon pratar eller skriver.

Det är då den kommer:
coronadikten,
som håller döden och livet i sin hand.

Hans-Evert Renérius